

רבונו תם	מוצאי שבת	הדלקת נרות	תל אביב
17:42	17:19	16:19	
17:47	17:23	16:18	ירושלים
17:38	17:17	16:16	חיפה

שבת שלום ומבורך!
העלון טעון גניזה

אור הפרשה

מ"ל ע"י מוסדות אור דוד בראשות הרב"ג דניאל זר שליט"א

ד' טבת תשע"ח ♦ גליון 7 ♦ פרשת ויגש

הרב דניאל זר שליט"א

אושר או הנאה

כל אדם שנהנה בהנאות גשפיות אינו יכול להיות פאושר בהם...

כבוד הזולת

על יד השולחן ניצב נכד מסור, ושפסף עינו כלא מאמין. לפני רגע קט הובאה אל השולחן כוס תה רותח ומהביל, ועתה - הכוס איננה, והתה - שפוף על השולחן, מרטיב את חליפתו של הסבא הגדול, וגלש על כולו... 'אוי ואבוי' כמעט נפלטה מפיו הזעקה, אלא שהסבא הגדול, הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל, סימן לו בעיניו לשתוק, לבלתי יהיו להוציא הגה מפיו...

הנכד שב והתבונן, ולבו החסיר פעימה. התה הרותח הפך לשלולית חמה וכואבת, ומי יודע כמה כוויות ספג סבא מהתה שנשפך בלי משים... חזקה עליו הוראת הסבא ולכן לא הגיב ולא פרץ בזעקה, אך הוא נבהל ולא מצא מנוח לנפשו...

כעבור כמה דקות, כשהנכדים הנוספים שהיו בסלון עברו לחדר סמוך, הסביר הרב אלישיב בפשטות: 'התה נשפך בטעות בידי בן דודך, נכד אחר שלי. לא רציתי שישים לב, זה יצער אותו כל כך ששפך על סבא כוס תה רותח... לכן ביקשתי ממך לא לדבר מילה, ועכשיו - אחרי שיצא, נוכל לנגב את מה שנשפך בלי שהוא יתבייש!'

כמה צריך להיזהר, כמה רגישות צריך לגלות, כמה כדאי לחשוב לפני כל מילה ולפני כל פעולה. עדיף לסבול תה רותח ודביק, לשבת על יד שולחן רטוב בחליפה נוטפת - ובלבד שאף יהודי לא ייפגע, שיהודי אחר לא יצטער או יתבייש חלילה!

האושר שיש לי, כל החילונים בעולם יחד אין שהם נהנים, הם לא מגיעים לאחד חלקי מיליארד לאושר שלי, להם אין אושר כמו שיש לי, כי מי שלא לומד תורה אין לו אושר. **בעולם הרחובי אין אושר, יש הנאות, והרי הנאות חולפות.** אדם אוכל גלידה הוא לא יכול לומר אני מאושר מהגלידה, אלא אני נהנה מהגלידה, מגלידה אין אושר, יש הנאה, והנאה חולפת. כל הנאות שיש בעולם החילוני כדורגל, כדורסל, סרטים, מועדונים, על-האש, אנשים בגיל עשרים, שלושים וארבעים. הלו מה העניינים, מחר על האש, איפה? איזה מקום? כולם על האש, הולכים לאכול. מה ההבדל אם אתה אוכל גלידה או אוכל איזה שיפוד, פה זה הנאה ופה זה הנאה, הולך לשרוף יום מהחיים על מנגל. כל הנאות שיש בעולם החילוני אלה הנאות חולפות כמו שבגלידה אין אושר כי זו הנאה והנאה חולפת - כך בכל הנאות שיש בעולם אין אושר, אין דבר כזה אושר בעולם החילוני!

איזה זכות יש לנו שאנחנו זוכים בדור כזה חשוק, דור כזה של רדיפת התורה, כל אדם שנמצא פה צריך לקום ולרקוד על הזכות שבדור כזה להימצא בבית המדרש לשמוע דברי אלוקים חיים, ללמוד תורה וללכת לשיעורי תורה, להתקרב לבורא עולם, ברוך אלוקינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן הגויים ונתן לנו תורת אמת וחיי עולם נטע בתוכנו, חיים אמיתיים חיים של נצח התורה הקדושה, זה לא כמו שלומדים אלגברה או דברים אחרים. מי יכול להגיד שהוא לומד אלגברה ונהיה מאושר מזה, מי יכול להיות מאושר מלימוד של מתמטיקה, של גאוגרפיה או היסטוריה. אבל מי שלומד שעה תורה מרגיש איזה עונג, איזה הרגשה נפלאה שאין להשיג אותה באף מקום, כי רק התורה הקדושה נותנת אושר אמיתי והנאה אין סופית. רק התורה הקדושה ממלאה את הנשמה באור רוחני עליון ולכן כולם נמשכים אחריה כאבן השואבת. שנזכר לחוש את קדושת התורה, אמן.

אבל הגרוע מן הכל **מה שיש לנו אין להם - את התורה הקדושה, את הקדושה, את הטהרה, המתיקות של לימוד התורה, המתיקות של שבת קודש**, מיום ראשון עד יום שישי לקראת שבת נכספה נפשי, מחכים מתי יגיע שבת קודש לטעום את האור של השבת. כל ליל שבת מי לא עיף בשבת, אנשים כבר באמצע האוכל נרדמים, אבל אני בליל שבת אחרי האוכל הולך חזרה לשיבה, כל ליל שבת, זה כמעט ארבעים שנה, קוראים את כל ספר תהילים כל הלילה, מתפללים בנץ וחוזרים הביתה. ארבעים שנה לא קל, כי אני לא ישן, קשה מאוד אבל איזה ההרגשה, קשה הדרך, אבל אחרי שנמצאים פה כבר אין עייפות, איזה הרגשה בזמן התהילים, אחרי התהילים, בחורים צעירים באים מפתח תקווה מכפר שלם ברגל, שעה וחצי דרך, בחורים באים מרמת גן, באים מגבעתיים, איזה הרגשה זאת, יש פה אחד יהודי בגיל שישים, משכונת התקווה בא לפה ברגל לקרוא תהילים, זקן לבן. איך זה? אם אדם היה יודע מה זה מתיקות של לימוד תורה בשבת, מה זה העונג של לימוד תורה בשבת, שעה לימוד תורה בשבת כמו אלף שעות ביום חול, היה רץ ללימוד תורה.

מתוך דרשתו השבועית של הרב דניאל זר שליט"א המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

רגע חושבים
4 עמוד

הלכות צום י' בטבת
3 עמוד

פרשת השבוע
3 עמוד

סיפורים מהחיים
2 עמוד

על שמירת הסדר הללו נעמדו בשולי הכביש, כדי לפנות מקום למען תוכל הכרכרה להתקדם בנסיעתה, ולא תיחסם בידי אלפי היהודים הנדחקים לראות את פני הצדיק מתוך לחץ ודחוק, ומי יודע - אולי יזכו גם להושיט יד לברכת שלום...

הכרכרה כבר נכנסת, מפלסת את דרכה בין ההמון. השוטרים אך בקושי פותחים עבורה את הכביש, והיא מתקדמת בעצלתיים. אחד היהודים שעמד שם, יהודי בשם ר' וועלוועל המוזג, נדחק אף הוא לעבר העגלה, ושטר שעמד בסמוך זעם עליו, והיכהו בקת רובהו. ר' וועלוועל נע לאחור ונתן לעגלה לעבור, והיתה כדאית לו המכה - הרי זכה לראות את פני הצדיק, ומה לו אם ספג איזו חבטה קטנה מידי השוטר העיקר שזכה להביט במראה תואר פני הרבי מרוז'ין! זה דבר הסיפור, אותו סיפר הרבי מרוז'ין לגבאו הנאמן ר' שמואל. כשסיים לספר הוסיף: 'הידעת בני מדוע אני מושלך בכלא? הסיבה היחידה למה נגזרה עלי גזירת בית האסורים, היא בגלל שיהודי הוכה בגללי! נכון שחלילה לא ביקשתי להכותו, ונכון שאף לא הזמנתי את השוטרים למקום, אך עצם העובדה שיהודי הוכה בגללי, עצם הענין שיהודי הצטער בעטיי - די לה להטיל עלי גזירת שמים של כליאה ממושכת בבית הסוהר, כי יהודי הצטער בגללי!'

הרבי סיים את הדברים, והורה לגבאו הנאמן לנסוע לביתו, לקחת ממקום שמור שני ארנקי עור מלאים בכסף אותו קיבל מיהודי יאס, למהר לנסוע ליאס ולתת את הכסף במתנה לר' וועלוועל המוזג, כפיצוי על המכה שספג מחמת ביקור הצדיק בעיר, ולבקש את מחילתו. כשהגיעו הגבאי ומלוויו ליאס שמעו בצער כי ר' וועלוועל כבר איננו בין החיים, ואלמנתו הופתעה מהסיפור ואמרה: 'אני בקושי זוכרת את הסיפור הזה... כן, בעלי קיבל איזו מכה קלה, אבל הוא בעצמו שכח ממנה כעבור כמה שעות, והיא לא השפיעה עלי בכלל! האומנם עד כדי כך חרד הרבי לצערו הקטן והקל, שציווה עליכם לפצותו בסכום כה גדול בגין מכה שכה השתלמה לו והוא בכלל לא חש שנפגע ממנה במידה משמעותית?'

הגבאים השיבו ב'כן' חפוז, השאירו את הכסף בידי האלמנה ומיהרו ל'בית החיים' הקרוב. שם, על קברו של ר' וועלוועל ביקשו מחילה בשם הרבי מרוז'ין בנוכחות עשרה יהודים, ורק אחר כך שבו לעירם, שמחים על קיום דבר השליחות כהלכתה. ואכן, תקופה לא ארוכה אחר כך, הצליח הרבי לברוח ממאסרו, ונפשו היתה לו לשלל... הסיפור, המופיע בספר 'נר ישראל' ח"ה, בא ללמדנו עד כמה חמור כל צער שנגרם לכל יהודי מישראל, עד כמה יש להזהר מלפגוע בכבודו של כל יהודי. הרי הרבי לא הזיק ולא פגע, לא ציער ולא הכאיב, ובוודאי מעולם לא פגע ביהודי במכוון כפי שהעיד על עצמו. אך העובדה שיהודי נפגע בעטיו והמציאות שאדם הצטער בגללו - הספיקו כדי להושיבו בבית הסוהר לשנתיים ימים!

לא פעם אנו מתמודדים עם קשיים, נתקלים בבעיות שונות, תוכניות מסתבכות לנו שלא כמתוכנן. הרבי מרוז'ין מגלה לנו היכן לחפש את הסיבה - אולי זה נגרם מפגיעה ביהודי אחר, אולי המעכב בעדנו מלקבל רוב שפע וברכה היא העובדה שבעטיינו יהודי הצטער, אולי גרמנו - אפילו בעקיפין - לכאב ליהודי אחר. זה יכול להיות בתוך המשפחה, בין החברים, עם עובדים במשרד ועם חברים לספסל בית הכנסת, תמיד יתכן שבטעות נפגע בגללנו יהודי, הצטער, גרמנו לו לכאב לב...

ובוודאי, מידה טובה מרובה שבעתיים: ככל שנתחזק יותר לשמור על כבוד הזולת, ככל שנחפש דרכים ונקדיש תשומת לב מירבית להשקיע בכבוד הזולת, ככל שנתמקד במחשבה כיצד נוכל להוסיף כבוד, למנוע כל צער, להבריה כל כאב מזולתנו - כך בוודאי יפתחו לנו שערי שמים, לעטרנו ברכות טוב! כי כבודו של הזולת ומניעת צער מיהודי, הם משימות ראשונות במעלה. אף אחד מאיתנו לא עושה זאת ככוונה חלילה, לאיש מאיתנו אין כל רצון לפגוע באדם אחר, זה פשוט וברור. אך לא פעם אולי יהודי נפגע מחמתנו, אולי עשינו איזו פעולה שגרמה ליהודי אחר צער, אולי אמרנו איזו מילה שבסופו של דבר פגעה במישהו אחר - וזה כל כך לא כדאי!

הבה נתחזק בשמירת כבוד הזולת, הבה נתאמץ יותר לכבד כל יהודי. יהי כבוד חברך חביב עליך כשלך!

לשמיעת שיעורי הרב אשר קובלסקי בדף היומי ובנושאים שונים
חייגו עכשיו לקול הלשון: 073-2951342

זהירות בכבוד הזולת

מדוע הרב יושב בבית האסורים ומניין לו הסיבה לכך?

השמועה התפשטה כאש בשדה קוצים, ופני היהודים ברוסיה חפו. הצדיק הנגשג והנדוע, הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זי"ע, נאסר בעקבות הלשנה והושים בבית הכלא לתקופה ממושכת. גדולי החסידים התייעצו עם המשפטנים המומחים ביותר, והבינו כי ההלשנה היתה חמורה וקשה מנשוא, וגזר הדין שהוטל על הרבי הינו מאסר עד להודעה חדשה...

החסידים המודאגים, התהלכו אבלים ודוויים. הרבי הקדוש, הצדיק הנערץ, נמצא בבית הכלא לבדו, שרוי בצער כה רב, ואין לאל ידם להושיע. גם הנסיונות להצליח להיכנס אליו לביקור עלו בתוהו, ואך בקושי ובעזרת שוחד רב הצליחו להעביר לו את הטלית והתפילין. הרבי מנותק מהעולם, החסידים מנותקים ממנו, והנתק המפתיע הזה כואב ומדכדך...

גבאו של הרבי, שנקרא 'שמואל דער גבאי', היה שם נרדף למסירות נפש למען הרבי. הוא היה מסור ונאמן לרבי עד כלות הנפש, וגם עתה הכניס עצמו בעובי הקורה תוך סיכון רב. בהון תועפות של שוחד ששילם ובעזרת אינספור לחצים שהפעיל, הצליח להגיע לשומר בית הכלא בו נתון הרבי, ואף הצליח לקבל את אישורו להיכנס אל הרבי לביקור קצרצר...

בידיים רוטטות מהתרגשות ובפנים סמוקות ביראת כבוד, הגיע הגבאי לתא הקטן והמחניק בו היה נתון הרבי. בקצהו ישב הרבי על כסא קטן ופשוט, ועיניו מפיקות זיו וטוהה, כמו שבבתו על כסא ממלכתו ברוז'ין. הגבאי הנרגש הושיט את ידו לברכת 'שלום עליכם', ועוד קודם שהספיק לפצות פיו ולשאול את הרבי לשלומו, פתח הרבי ואמר לו:

'ר' שמואל יקירי, אמר הרבי, 'עברתי על מעשיי, שפשתי וערכתי את חשבון נפשי, והמתנתי לבואך כדי לספר מדוע נגזרה עלי גזירה כה קשה, להיות נתון בבית הכלא במצוקה כה גדולה. אין סיבה לגזירה הזו וזלת סיבה אחת, הסכת ואגלה לך...'

ר' שמואל היה המום. הוא נכנס לרבי לשאול בשלומו, והרבי פותח ומספר לו את הסיבה השמימית למאסרו, לזה הוא כלל לא ציפה... עד מהרה התעשת ועשה אוזנו כאפרכסת, והרבי החל לספר את הסיפור הבא:

אל העיר יאס נכנס שטן המחלוקת, והחל מרקד בין יהודי העיר ופרנסיה. עד מהרה הפכה העיר למרקה, פרנסי העיר הסתכסכו ביניהם, מחלוקת נוראה איימה לגדוע את התפתחות היהודים בעיר. ראשי הקהילה חיפשו צדיק שיבוא לעירם להשכיח שלום, ותחילה קראו להרה"ק בעל ה'אשל אברהם' מבוטשאטש זי"ע, אלא שהוא סירב והטיל את המשימה על הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זי"ע. הרה"ק מרוז'ין נענה לקריאה ויצא לדרך. אנשי יאס התרגשו וציפו לקראת המעמד הגדול, בו יכנס הצדיק בשערי עירם. ביום המיועד להגעת הצדיק עמדו כל יהודי העיר בשעריה, מאמצים את מבטם לעבר האופק, ממתנינם בדריכות להגעת הכרכרה של הצדיק. כשהיא נראתה כנקודה קטנה המשתרכת ממרחק, נרגש ליבם והם נעמדו על קצות אצבעותיהם, נדחפים ונדחקים לעבר שערי העיר והכביש המוביל העירה...

בשל המהומה הגדולה, הגיעו למקום כוחות משטרה ואבטחה, שהופקדו

רוצים לקבל עדכונים מדליקים בכל יום?

הצטרפו לקבוצת הוואטסאפ של ישיבת אור דוד

להצטרפות הוואטסאפ של המילה "הצטרפות"

הצטרפו עכשיו ותקבלו הודעה יומית לנייד שלכם במגוון הרצאות, מאמרים, סיפורים מרתקים ועוד..

פרשת ויגש

בפרשה מבואר לאחר שירדו יעקב ובני למצרים, שלח יוסף את אחיו לפרעה ואמר להם שיאמרו לפרעה "לגור בארץ באנו", ולמדו חז"ל (הגדה של פסח) מכאן שלא ירד יעקב אבינו להשתקע במצרים אלא לגור שם, שנאמר "לגור בארץ באנו". וא"כ יש להבין הרי רואים אנו שבסופו של דבר נשתקעו שם ולא עזבו לאחר כמה שנים. ומדוע מה באמת נשתנה אחר כך שהסכימו להשתקע.

ישנו עוד דבר שצריך ביאור בסדר הפסוקים בפרשה. שהנה כשהתורה מספרת שיוסף הושיב את אביו ואת אחיו בארץ גושן, פתאום מפסיק באמצע ומתחיל לספר איך שיוסף קנה כל אדמת מצרים לפרעה, וכן את זה שהעביר את כל העם לערים וכן את המס החדש החומש שצריך כל אחד לתת לפרעה. ולבסוף מסיים "וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גושן ויאחזו בה". הרי שעירבב הכל

בפרשה אחת כלומר כל סידוריו של יוסף שסידר בארץ מצרים הכניס באמצע התיישבות בני ישראל במצרים. וזה לא מובן מה הקשר בין הדברים.

בספר 'אמת ליעקב' מבאר הגר"י קמינצקי זצ"ל באמת יעקב אבינו מאוד חשש מהשפעת מצרים על משפחתו עד שהוצרך הקב"ה להבטיחו 'אל תירא מרדה מצרימה' ואמנם יעקב עצמו מכיון שהבטיחו הקב"ה שוב לא דאג כל כך. אבל כשאמר פרעה ליוסף 'ארץ מצרים לפניך היא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך' אז התחיל יוסף לדאוג שמא תושפע משפחתו מיושבי הארץ, ולכן תיקן אז כמה חוקים וגזירות שהם יבטיחו את קיומם של שבטי ישראל בארץ מצרים. תקנה ראשונה: הפקעת הבעלות של האדמות מבעליהם המצריים. תקנה שניה: העברת כל המצרים לערים אחרות. תקנה שלישית: קביעת מס על כל המצרים והפטור של הכהנים ממנו.

כל אחד מהפעולות האלו נעשו בכדי להבטיח את קיום בני ישראל במצרים. בזה שהפקיע את האדמות מהמצרים הוא ייסד שאף אחד אינו נחשב 'בעל הבית', והיו כל תושבי הארץ מצריים ויהודים שניהם גרים בארץ זו. עוד תיקן תקנה נוספת לא רק שהפקיע מהם את האדמה אלא אפילו לא הרשה להם לגור על האדמה שהיתה להם מקודם, אלא העביר את כל העם לערים אחרות. וזה מפני שחשש שאחיו ירגישו את עצמם כמו גולים. ובה שפטר את הכהנים מהמס שהטיל על כולם היה

משום שיוסף רצה שיהיה שבט אחד בישראל שבט לוי שיהיו פטורים ממס. ולכן כשגזר פרעה עליהם לעבוד הרי היו פטורים בני לוי מזה כי כן היה החק בארץ מצרים שנעשה על ידי יוסף ששבט הכהונה פטור ממסים. ומכיון שהעבדות של בני ישראל היה בתורת מס וכמו"ש "וישימו עליו שרי מסים למען ענותו בסבלותם" לכן שבט לוי שהיה פטור מכל מס שהרי פרנסתו מאוצר המלוכה היה פטור מעבודה. ובאמת כשנעניין נראה ששבט לוי שמחמת תקנתו של יוסף לא היו בכלל השעבוד, והיו יכולים לשבת ולעסוק בתורה. וזה היה להם הבסיס שבכל הזמנים עמדו בנסיון ונשארו שלמים לה' ולתורתו.

ובזה מובן סדר הפסוקים. דמיד אחר שהושיב יוסף את אביו ואת אחיו בארץ מצרים וכלכל אותם, התחיל לחשוש לגורלם הרוחני ולהמשך קיומם בתור עם קדוש בארץ הגלות. שמטעם זה אמרו בתחילה "לגור בארץ באנו". ולכן מיד התחיל הכתוב לספר על פעולותיו של יוסף שעשה בארץ מצרים, והוא משום שכוונתו העיקרית של יוסף היתה רק בשביל אביו ואחיו. ורק אחר שגמר לבאר כל זה וסיים שיוסף קבע לחק שהכהנים פטורים ממס אז נאמר "וישב ישראל בארץ גושן ויאחזו בה" כלומר למרות שמתחלה באו רק לגור ולא להשתקע כי חששו לישראל בגלות, אבל אחר כל הסידורים האלו אז נקבע מהלך חדש "וישב ישראל בארץ מצרים ויאחזו בה".

הרב משה דיין שליט"א ראש הכולל "קנין הלכה" ומדריך חתנים בישיבת אור דוד

הלכות צום עשרה בטבת

בזמן בית המקדש הראשון בעשרה בטבת התחיל מצור על העיר ירושלים, והיה המצור קשה מאוד על העיר, ובעקבות המצור הרבה מאוד אנשים מתו עקב הרעב הקשה שהיה בירושלים, וכיוון שראשית הפורענות של חורבן בית המקדש הראשון היה בעשרה בטבת שאז התחיל המצור על ירושלים, חכמים תיקנו לצום זכר לחורבן בית המקדש, וכל איש ואישה חייבים לצום ואסור לפרוץ גדר.

השנה יחול הצום ביום חמישי, ותחילת הצום הוא מזמן עלות השחר (5:38) עד צאת הכוכבים (17:04), והאיסור הוא לאכול ולשתות, אבל שאר העינויים שבתשעה באב מותרים כגון נעילת הסנדל, סיכה, וכן מעיקר הדין מותר להתקלח במים חמים ביום הצום אבל המחמיר תבוא עליו ברכה.

מכל מקום אם ישן בלילה (שלפני התענית ובבוקר מתחיל הצום) וקם משנתו באמצע הלילה אסור לו לאכול ולשתות אפילו שעוד לא התחיל הצום, כיוון שהלך לישון הסיח דעתו מן האכילה והשתיה ולכן נחשב כאילו נכנס לתענית, ולכן אם רוצה לאכול ולשתות לפני עלות השחר צריך לעשות תנאי לפני שהולך לישון שכוונתו לקום במהלך הלילה לאכול ולשתות, ואם שכח ולא עשה תנאי וקם לפני עלות השחר אסור לאכול ולשתות, אולם אם מרגיש

וכן הדין לחולה שצריך לאכול מחמת בריאותו, אם אכל ככותבת הגסה אינו יכול לומר "עננו" בתפילתו, אולם חולה שאכל בכוונה כל פעם פחות מהשיעור, יוכל לומר "עננו" בתפילתו.

יחיד המתפלל שמונה עשרה עם השליח ציבור בחזרת הש"ץ שדינו של היחיד לומר עם השליח ציבור מילה במילה מכל מקום אינו רשאי לומר "עננו" בין ברכת "גואל לברכת" "רפאנו", שדווקא השליח ציבור שחוזר בקול רשאי לאומרה שם, אלא היחיד ישתוק ויאמר "עננו" בברכת שמע קולנו כדין היחיד.

קטנים פטורים מכל הצומות ואינם צריכים אפילו לעשות תענית שעות, ואפילו אם הגיעו לגיל חינוך ויש להם דעת להתאבל על החורבן אין להם להתענות, ואפילו אם הקטנים רוצים להחמיר על עצמם ולהתענות אין שומעין להם, ומותר להם לאכול כל מה שרוצים, כיוון שתעניות אלו מדרבנן והם זכר לחורבן בית המקדש ואנו מצפים שיבנה בית המקדש לכך אין מקום לחנך את הקטנים שיתענו.

מעוברות ומניקות פטורות מהצום, ואינן רשאיות להחמיר על עצמם ולצום, וראוי שלא יאכלו מעדנים וכדומה אלא יאכלו רק לצורך קיום האישה והתינוק, ומותרות לאכול המעוברות והמניקות אפילו בשעות הבוקר.

אישה שהיתה מניקה והפסיקה להניק את התינוק לאחר כמה חודשים, הדין הוא שאם האישה בריאה ומרגישה שיכולה לצום אז הדין הוא שצריכה לצום, אולם אם מרגישה שיש לה חולשה ויש לה צער בתענית, תתענה רק תענית שעות כפי מה שיכולה.

הרב רועי גנון כותב את מדור ההלכות באתר להלכות נוספות נכנסו לאתרנו: Rabenu.com

צימאון השותה יש לו על מי שיסמוך, ובפרט אם רגיל לקום ולשתות במהלך הלילה.

מן הנכון שלא לשטוף את הפה ביום הצום, אולם בפחות מרביעית במקום צורך מותר, ויזהר שלא יבלע את המים, ולכן מי שקשה לו בבוקר שהוא קם משנתו לא לצחצח שיניים ביום התענית או מי שיש לו ריח רע מפיו מותר לו לצחצח את שיניו או לשטוף את פיו וכמובן שיזהר שלא יבלע את המים ויכניס לפיו פחות מרביעית (81 גרם).

מי ששכח ובירך על מאכל או על משקה ביום התענית ולפני שטעם נזכר שהיום יום צום יטעם כל שהוא מן המאכל או מהמשקה כדי שברכתו לא תהיה לבטלה, משום שברכה לבטלה לדעת מן השולחן ערוך זה איסור דאורייתא ואיסור אכילה ביום התענית הוא מדרבנן, ואע"פ שיש אומרים שחייב התענית הוא מדברי קבלה היינו מדברי נביאים מכל מקום זה בוודאי אינו חובב מדאורייתא, אולם פשוט שאחר שטעם אסור לו להמשיך לאכול או לשתות וצריך להמשיך ולהתענות.

ביום הצום צריך לומר "עננו" בתפילת שמונה עשרה: היחיד אומרה באמצע ברכת שמע קולנו, והחזן שחוזר בחזרת הש"ץ אומרה ברכה בפני עצמה בין ברכת "גואל ישראל" לברכת "רפאנו", ואם אכל ביום התענית בשוגג או שברך בטעות ואכל מעט כדי שלא יהיה ברכה לבטלה, הדין הוא שאם אכל פחות מכותבת הגסה (ככותבת הגסה זה תמר עם הגרעין שלו שזה 45 גרם), רשאי לומר "עננו" בתפילתו ואינו נחשב כשקרן בתפילתו שעדיין לעניין תענית נחשב מעונה (שחז"ל למדו שעד ככותבת הגסה אין ישוב הדעת לגוף לעניין אכילה), אולם אם אכל יותר מכותבת הגסה אינו רשאי לומר בתפילתו "עננו", אולם עדין צריך להמשיך ולהתענות עד צאת הצום.

וכשעברנו ליד מכו שלנו, הוא לא טרח לפנות אלינו לשלום והמשיך במרוצתו. יש שיפרש, שכנראה הידיד הזה כועס עליו, מאוכזב ממנו או שמע עליו עניין שלילי. יש שיפרש - הכול בסדר וככל הנראה הוא לא שם לב או מיהר מאוד. ויש שיחשוב - ידידי נראה טרוד ואולי אף לחוץ. עליו, כחבר נאמן, להתקשר ולהציע עזרה או מילה טובה.

בדרך כלל אנו נוהגים לפרש באופן אוטומטי, בלי להתעמק ואז הפירוש עלול להיות שגוי ולהוביל לתגובות ולתוצאות בלתי רצויות.

לימדונו חכמים שאדם יכול לשלוט בכוח המחשבה ובפרשנות שלו לעולם, וממילא לשלוט באושרו האישי. אנו למדים שמלבד ההשפעות הגנטיות, החברתיות והסביבתיות יש כוח בחירה אישי המשפיע על צורת הפרשנות והקטלוג שלנו. מי שמסוגל לעצמו כח זה, בעצם הופך להיות שולט על רגשותיו, במקום שהרגשות שולטים עליו.

מסופר על מרן הגרש"ז אויבדעך זצוק"ל שבעת פטירת הרבנית ע"ה הוא ירד במעלית בבי"ח שערי צדק ובמעלית הוא פגש את אחד מתלמידיו שסיפר לו שנוודה לו בת במזל טוב, מרן זצ"ל בירכו בחמימות וכו' כעבור זמן קצר נודע לאותו תלמיד על פטירת הרבנית והדבר היה לפלא עצום בעיני התלמיד איך הגרש"ז לא אמר לו כלום ושמח בשמחת התלמיד שמחה שלמה ואמיתית, כוחות הנפש האדירים הנצרכים לסיטואציה שכזו הם מופלאים.

מבחן האדם אם גדול הוא או להפך, הוא מבחן השליטה בכוחות הנפש בסיטואציות קשות ומורכבות ובעיקר אלו שאינם צפויים, שם נבחנת האישות של האדם.

לא פעם טעויות הרות גורל נובעות מחוסר שליטה על כוחות הנפש בזמנים רגישים, לכל אדם זה נכון בכל סיטואציה אך במיוחד בעולם החינוך, אדם שהינו דמות מרכזית בחייו של ילד ואומר ביטוי או משפט לא ראוי בזמן קשה ומורכב יכול הוא להביא לשברונו של הילד ולחיסול עתידו לעומת מילה טובה או נכונה ובעיקר שקולה ומדודה שתגיע בזמן שכזה, יכולה היא לבנות עולמות ולחולל מהפכות של ממש בכל נפש ובמיוחד אצל בני הנוער.

תומאס אלווה אדיסון, הממציא האמריקני הדגול, לאחר ארבע שנות ניסויים מאכזבים הצליח בשנת 1,879 לייצר את נורת החשמל ששינתה את פני ההיסטוריה. כשנשאל כיצד לא נפל ברוחו לאחר כ 10,000 כישלונות, ענה: "מעולם לא נכשלתי, רק מצאתי 10,000 דרכים שבהן הדבר אינו פועל".

הרב יהודה שמעוני מגיד שיעור בישיבת אור דוד
למגוון הרצאות הרב כנסו לאתרנו: Rabenu.co.il

המתכון הבדוק לאושר

מה בני האדם לא עושים כדי להיות שמחים ומאושרים? הם אוכלים ושותים, ואחר כך עושים דיאטה, מחפשים עבודה, ומחכים לחופשה, רוצים רעש של ילדים, מבקשים שקט מהילדים. אז מה המתכון הסופי לשמחה?

נתחיל ונאמר שאין משהו מסוים שיהפוך אותנו למאושרים. אין חיה כזאת! כמה פעמים חשבנו בחיים: "לו רק היינו משיגים את זה, קונים את ההוא, מרוויחים יותר, כמה היינו מאושרים"; ובסופו של יום - לאחר שהגשמו, קיננו, הרווחנו - הרגשת האושר החמקמקה שוב אכזבה.

אין מציאות אובייקטיבית הגורמת לשמחה ולסיפוק. יש פרשנות סובייקטיבית, שבה כל אדם רואה, שומע ומרגיש באופן אחר את המציאות והפרשנות. היא היא שתגרום לאושר ולשמחה או לעצבות ומסכנות. ישנן דרכים שונות להתמודד עם לחצים, להגיע על אירועים ולפרשם.

לדוגמה, קושי בחיים יכול להתפרש כאתגר, כחישול, כהתמודדות. ויכול להיראות כמזל רע, עונש, סבל, תלוי בפרשן המקומי.

האם הפרשנות ניתנת לשליטה? המוח האנושי אינו יכול להישאר אדיש למראה תמונה. כל אירוע זוכה לפרשנות מראייה פסימית ושחורה ועד ראייה אופטימית וורודה. הלכנו ברחוב

הגיע הזמן להפיץ עוד יותר...

רוצים להפיץ את העלון אור הפרשה באיזור מגוריהם

חודש 1 מתנה מזהב

ומקבלים את העלון בדואר

גרשמים להיות חלק מהמפיצים

מתקשרים למוסדות אור דוד

בוא ותהיה שותף עם הרבה מפיצים

לפרטים: 03-5701212 // 054-8430340

כתובתנו באינטרנט Rabenu.co.il

